

hvor de ere tyede hen. De ville paa ny cirkulere, og til dette Aars Skud vil det næste Aars Skud føje sig. Og fra Aar til Aar vil Skud paa Skud, efter tilsyneladende at have været døde, hver Gang mindre og mindre være udsat for de Farer, der true den første Barndom. Egen voxer og breder sig — den behøver mere Luft til sine Grene, mere Jord til sine Rødder, og tilsidst bliver den som sine Forfædre en af disse Skovens Konger, der i saa høj Grad vækker Menneskenes Beundring.

Saaledes voxer ogsaa Idéerne, naar de har den Saft, der gør dem livskraftige, det vil sige: Sandheden. En ubekendt Haand kaster dem undertiden ud i Verden, men saa svagt er da tidt de Indtryk de gør, at ingen lægger Mærke til den skjulte Spiring; ligesom Agernet i Jordens Skød fuldføres de langsomt i Aandens Dyb. Saa kommer der et Ojeblik, da de blive synlige ligesom Spiren, der bryder frem af Jorden. Men ligesom den ere de forsvarslose, udsatte for at blive nedtrampede, revne op med Røde og mishandlede. Undertiden synes de selv efter at være trængt frem blandt Menneskene, at de ligesom Planten om Vinteren. Men de er kun sovede ind. Et nyt Foraar vækker dem, og atter et, og saa fremdeles, indtil der kommer en Dag, da man opdager, at de har bredt deres Rødder overalt og udstrakt deres Grene til alle Sider, trængt sig frem ved dem og ved de Frugter de bære. De samme, der nylig vendte sig bort med den største Foragt, viser dem nu den største Ære. Og Verden kan ikke forstaa, hvor den har kunnet miskende dem, undvære dem.

Lejlighedsnotitser.

Tilegnet Kvindebladets Læsere.

Den 1ste Juli.

Rodfrugterne.

Man kan undertiden høre Lovprisninger over den store Fortjeneste, som Kvinderne har ved Lugning af Bøndernes Rodfrugt. Jeg har dog aldrig hørt, at de vedkommende Kvinder selv har rost Fortjenesten. Det kan dog nok være, at det ikke er det Arbejde, der betaler sig daarligst; men det varer kun en kort Tid af Aaret, og træffer det saa ind med Regn og Kulde som i denne Sommer, saa er Arbejdet langt fra behageligt. Betalingen er i Vestjylland omkring 18 Øre pr. 100 Fv. Rad. Raske Lugere kan paa ikke alt for uren Jord rense ca. 1000 Fv. daglig; dette giver altsaa 180 Øre i Dagløn. Paa egen Kost er denne Indtægt ingenlunde misundelsesværdig; thi der skal en lang Dag og et Par rappe Hænder til for at rense 1000 Fv. eller lidt derover. Men tro ikke, at der al Tid tjenes saa godt. Jorden kan godt være saa fast og saa uren, at der ikke kan luges nær saa meget. Jeg talte forleden Dag med en Lugekone, der havde luget en Husmands Gulerødder efter almindelig Taxt. Hun havde slidt tappert i to Dage og tjente derved 120 Øre, se det var just ikke glimrende; men da Manden var en kristelig Husmand, var han saa venlig at give hende en Femøre til. Regner man Kosten til 50 Øre daglig, havde hun altsaa en Nettofortjeneste af 10 Øre pr. Dag i den bedste Tid af Aaret.

* * *

Den 5te Juli.

Jeg har imod, at en Kvinde kaldes »Formand«. Kvinden behøver ikke at laane slige Udtryk af Manden. Benævnelser som Professor, Læge, Redaktør osv. bruges i Flæng for begge Køns vedkommende, saa man maa ogsaa kunne finde Benævnelser for

andre Virksomheders Omraader, uden at man har Behov at stille Kønnen til Skue eller skælde Kvinden ud for Mand. Mændene har særlig søgt at hæfte Endelserne »inde«, »ise« eller »ske« bag paa de kvindelige Virksomheder; man har f. Ex. Ven»inde«. Redakt»ise«, Husholder»ske«. »Hun skal hedde Mandinde«, sagde Adam; men dette Ord mindes jeg aldrig at have hørt eller set noget andet Sted end i Skabelsens Historie. Konsekvent er man ingenlunde. Lærer»inde« er almindelig, men derimod ikke Lægeinde, Sagførerinde eller Kapitalistinde.

I gammel dansk Landsmaal er Ordet *Ven* brugt baade om Kvinden og Manden. Det hedder f. Ex. i en gammel Vise:

»Jeg tænkte andet saa,
end hvad jeg træffed' paa.
en ret oprigtig *Ven*:
men *hun* gik bort igen.«

Veninde er ganske vist ogsaa brugt, men sikkert ikke saa hyppig som *Ven* i Folkesproget.

I Stedet for Formand kunde jo bruges Fører, deraf det gamle Ord »Förkarl« (Förerkarl, nu Forkarl) eller »Förpige«. Man har ogsaa Ordet Forstander eller Leder. Alle tre Benævnelser passer lige godt, enten de gælder en Mand eller en Kvinde. Vil man endelig have Kønnen betonet, kan man jo benytte Døbenavnet, da dette endnu er forskelligt for Mænd og Kvinder. Jeg tror derfor, at disse Endelser, »mand«, »inde« osv., kan undværes, og det maaske baade i den mandlige og kvindelige Verden.

* * *

Den 10de Juli.

Tjenestepigers »Flothed«.

Medens nogle ærgres sig over, at Tjenestepiger, der hører til den egentlige Arbejderklasse, ser godt ud i Klæder, »er flotte«, saa er der dog ogsaa andre, der kan undse dem den Fornøjelse. Jeg hører nærmest til dem, der uden Skrupler kan unde en Tjenestepige at se godt ud; den egentlige Pyntesygge tror jeg ikke let, hun forfalder til, dertil faar hun næppe Tid. Saa snart der ymtes om, at en Pige bør have samme Løn som en Karl, saa siges der ofte, at hun vil bruge Lønnen til Pynt, hun er allerede flot nok med den Løn, hun har. Det lyder næsten, som om Karlene ikke flatter sig med deres Løn. Jo, vist gør de saa. Det er netop en gode Side ved Tjenestefolkene, at de gerne vil se godt ud i Kød og Klæder ligesom Husbonds og Madmoders egen Ungdom. I Penge og Hartkorn kan Tyendet jo sjældent staa Maal med dem, der har Raad til at blive uden for Tyendestanden, mens det derimod nok kan staa Maal i Dygtighed. Skulde man saa just kunne se Gradsforskellen ogsaa paa Kjolen og Hatten, saa synes jeg dog, det var haardt nok. Den saakaldte »simple« Tjenestepige vil dog alligevel trods en flot Kjole og ditto Hat være saa temmelig afskaaren fra at gøre »et godt Parti«; der maa mere til end Dragten og Dygtigheden. Nej, lad os høre, hvad en Pengemand sagde til hver enkelt af sine voxne Børn: »Tag dig en Kæreste med saa mange Tusinde, som du vil, jeg skal udstyre dig med dobbelt saa mange.« Der har man et Trækplaster, der batter noget. Lad os derfor ikke se skævt til, at Tjenestepigen har den Fornøjelse at klæde sig som Byens øvrige pyntede Døtre, lad hendes Ungdom være saa lys og glad som muligt! Hun oplever i Reglen en senere Tid, der som oftest bliver mørk nok.

Kr. Söndberg.

Siden sidst.

Den 28de Juli holdtes paa Ny Alhambra et Møde om Kvindesagen, hvorved det særlig blev betonet som fordelagtigt for de kvindelige Arbejdere, at deres Fagforeninger indesluttedes i Fællesorganisationer, saaledes, at hvor der findes baade Mænd og Kvinder i samme Fag, at de da arbejder sammen i deres stadige haarde Lønkamp, som er fælles for begge Køn. Frk. Catrine Christensen var Ordfører for Forslaget om Fællesorganisation.